

EN TOEN WERD HET STIL

Een verhaal over de gevolgen van een ziekenhuisinfectie

EN TOEN WERD HET STIL

Een verhaal over de gevolgen van
een ziekenhuisinfectie

Tania Engels

verhaal opgetekend door Kristine De Smet

Tania Engels

Verhaal opgetekend door Kristine De Smet

Coverontwerp: Kevin Maes

© 2017, Tania Engels

ISBN: 9789402163087

INHOUD

Vier pakketjes - woensdag 27 juni 2001	7
Kou – woensdagavond 27 juni 2001	10
Brandend vuur - donderdag 28 juni 2001	12
Donker – nacht van donderdag 28 op vrijdag 29 juni 2001	14
Sepsis – vrijdag 29 juni 2001	15
De tunnel in – nacht van vrijdag 29 op zaterdag 30 juni 2001	19
Leuven - zaterdag 30 juni 2001	20
Blijven vechten - zondag 1 juli tot maandag 2 juli 2001	21
Terug – dinsdag 3 juli 2001	22
Adem – woensdag 4 juli 2001	23
Ellende – donderdag 5 juli 2001	24
Dichter bij huis – vrijdag 6 juli 2001	27
Mist - zaterdag 7 juli 2001	28
Van voor af aan - zondag 8 juli 2001	29
Weerzien - maandag 9 juli 2001	30
Weg van woorden - dinsdag 10 juli 2001	31
Yoghurt - woensdag 11 juli 2001	33
Alleen - donderdag 12 juli 2001	34
Alles is anders – vrijdag 13 juli 2001	35

Zee – zaterdag 14 en zondag 15 juli 2001	37
Terugkeer – maandag 16 juli 2001	38
Het nest – juli 2001	41
Het beest is niet dood – augustus 2001	42
Afrika – september 2001	43
Confrontaties met mezelf – oktober – december 2001	44
Op en neer - december 2001	46
Heen en terug - januari 2002	48
Weg – april 2002	49
De draad - november 2002	51
Nog een stuk kwijt - 2003	52
Mij krijgen ze niet klein - 2004	53
Opnieuw, opnieuw en opnieuw - 2008	56
Je ziet er goed uit - 2009	58
Interview - 2012	60
Kraamvrouwenkoorts? - mei 2016	64
Propere handen - januari 2017	66
Het nulrisico bestaat niet – februari 2017	70
Ziekenhuisinfecties vermijden: wat kan jij doen als patiënt?	71
Tot slot	72

Vier pakketjes - woensdag 27 juni 2001

Een wit t-shirt met dat leuke blauwe shortje. Of toch maar dat frisgroene voor Wannes, het is tenslotte zomer. Nu nog het stippelrokje voor Hannelore. En het kleedje voor Roselien. Drie keurige pakketjes met kinderkleren leg ik klaar op de tafel in de veranda. En daarnaast, op de commode, de frisgewassen babypakjes en hemdjes voor zusje.

Mijn hart klopt als bezeten, al weken aan een stuk. Helena heeft zich deze laatste weken laag in mijn bekken genesteld, en drukt de hoofdslagader in mijn lies dicht waardoor mijn hart als gek moet pompen om het bloed rond te krijgen, tot 180 slagen per minuut. Nog even en mijn hart krijgt weer rust en kan ik Helena eindelijk in mijn armen nemen.

Sinds vanochtend vroeg voel ik weeën. Ik ben er gerust in, na drie vlotte bevallingen ken ik mijn lichaam en denk ik dat ik nog even tijd heb. Ik bel vroedvrouw M. om haar alvast te verwittigen, en zeg haar dat ik eerst snel nog Roselien (4) naar school breng en Wannes (2,5) en Hannelore (1,5) naar mijn mama.

Ik gesp het boekentasje op de rug van Roselien, neem Hannelore en Wannes bij de hand, en weg zijn we. Gelukkig is de school vlakbij, dat wandelingetje lukt nog met mijn dikke buik, weeën of niet. Ik vertel haar dat straks oma of papa haar komt halen, omdat ons zusje vandaag uit de buik van mama wil komen. En dat ik daarvoor even naar het ziekenhuis ga, maar vanavond of morgen weer thuis ben, mét zusje. Ik ben benieuwd naar haar gezichtje straks. Nog een knuffel en ik vertrouw haar toe aan juf Annick.

Even later bel ik aan bij mijn ouders. Zoals altijd worden Wannes en Hannelore warm onthaald. Ook voor mijn mama wordt dit een heel bijzondere dag: we hebben afgesproken dat zij mij deze keer zou begeleiden bij de bevalling. Mijn ouders hebben hun hart en huis opengesteld voor mij en mijn broers en zussen en ons een fantastisch warm nest geboden. Door dit bijzondere moment, de bevalling van ons vierde kind, met haar te delen, wil ik haar een mooi geschenk geven.

Nauwelijks ben ik weer thuis en de trap opgehoogd, of de bel gaat. Vroedvrouw M. is er. Mijn weeën komen nu om de drie minuten.

M. is wijs, warm en ervaren. Ik was graag thuis bevallen deze keer, maar M. raadde het me af, omwille van de ligging van Helena. Als verpleegkundige sta ik meestal kritisch tegenover meningen van dokters of andere verpleegkundigen, maar aan M's oordeel twijfel ik niet. Dan moet het maar een poliklinische bevalling worden: enkele uren het ziekenhuis in en 's avonds of 's anderendaags weer terug naar ons gezin, met vroedvrouw M. die een wakend oogje houdt.

“Het wordt stilaan tijd om te gaan”, vindt M.. “Ik bezoek nog even een patiënt in de wijk, over een half uurtje kom ik terug en vertrekken we naar het ziekenhuis.”.

Dat vind ik prima. De spullen voor de kinderen liggen klaar en er is eten in de koelkast. Zoals steeds is alles geregeld zodat mijn man verder kan.

Ik bel mama. Ze is blij en opgewonden aan de telefoon en wil meteen naar de auto rennen om naar me toe komen. Maar ik temper haar nog even. Eerst wil